

Tévéfotel

Churchill, aki elég nagy politikus volt, egyszer, amikor a hosszú élet titkáról kérdezték, csak ennyit válaszolt: „No sport!” Most, annyi esztendő után, visszavágok a jeles államférfinak, mert ezen a héten a tévéfotelben csak azért is: „No politic!”

Rögtön hozzáteszem, ez nem különösebben bátor döntés, ugyanis az elmúlt héten meglehetősen egysíkúvá alakultak tévénezési szokásaim. Hírműsorok és vízilabda-EB... Ennyi és nem több. (Az egy külön történet, hogy szinte semmi hiányérzetem nem volt, ...de most nem erről van szó.)

Amikor ezeket a sorokat papírra vettem, még nem tudom, hogy milyen eredményt ér majd el a magyar női és férfiregiment, a fiúk éppen tegnap verték meg hősiességükben az oroszokat, s a lányokra is vár még a döntőben az olaszok elleni meccs. De voltaképpen nem is ez a lényeg. Mert ez az Európa-bajnokság – most és e helyt – számomra nem csupán Vári Attila hálóságát bombáiról, Szécsynek a fizika törvényeit meghazudtoló védéseiről, és Benedeknek csak az ösztönös zsenikre jellemző éleslátásáról szól. Ez az EB, végezzünk bár akárhánnyadik helyen, mindenképpen a magyar nemzet nagy diadala.

Győzött ez az ország már a megnyitón, amikor ennek a Trianonnal terhelt, ezer-szer lefasisztázott és lenacionalistázott nemzetnek a fiai megtapsolták a francia, a román és a szlovák sportolók tiszteletére bemutatott táncműsort. Aki erre azt mondja, hogy természetes, az nem látta a román–magyar futballmeccset, és nem járt soha sporteseményen Szlovákiában...

Győztünk morálisan a medencében is. Amikor legényeink nem ütöttek vissza a vérben forgó szemű jugoszlávoknak, pedig megtehették volna, hiszen a hazai csapatnak elvben többet engednek a bírók. És az első tekintélyes füttykoncert is csak akkor harsant fel, amikor már tényleg rossz volt nézni, hogy a fiaink vértől csatakosan kászálódnak ki a medencéből...

Győztek külön, és több szempontból a

magyar hölgyek is. Egyrészt, mert – és higgyék el, ez nem sovinizmus, csupán a mindig éber és vizslató férfiszem tapasztalása – ők a legszebbek. És mindamellett pokolian tehetségesek. Karcsú derekú, bájos arcú honleányaink küzdöttek olykor torpedórombolók ellen, és szinte mindig sikerrel.

Győzött a Margitsziget. És ezzel együtt az ország. Mert olimpiai szintű volt ez a rendezvény, de talán az olimpiai szintet is meghaladó a helyszín. És most újra makoghatnak és kezdhetnek félrebeszélni azok a baloldali politikusok és közírók, akik rögvést ostobaságnak és választási propagandának titulálták a miniszterelnök bejelentését. Jelentős részük azóta „átállt”, Horn Gyula például személyes jelenlétével tisztelte meg a magyar–oroszt, de hát róluk régóta tudjuk, hogy nincs olyan eszme, amihez ne tudnának kötődni némi gazdasági előny és egy-két várható voks reményében...

És végezetül, de korántsem utolsósorban: győzött a magyar közszolgálati televíziózás. Mert remek és szórakoztató műsort kanyarítottak a remek és szórakoztató esemény köré. Knézy Jenő bölcs volt és szakszerű, mint mindig, Mezei Dániel a nézők helyett is kérdezett, Szívós István a szó nemes értelmében „szakértett”, Csapó Gábor pedig olyan megéjtően volt laza, mint egykoron, aktív játékos korában. Akaratlanul is fityiszt mutatott a stáb a kereskedelmi csatornáknak. Mert nem volt csillagszórós, előre beharsogott „sztárinterjú”, nem volt „csak önöknek, csak most, csak nálunk” önreklám, és nem volt „maradjanak velünk, maradjanak velünk...!” – pöszén és racsolva. Kimondom: európai volt a közvetítés, de magyar. Nem ócska utánzat, hanem lélekkel teli, valódi.

Most kezdhet örjöngeni **Eörsi István!** (Rádadásul egy rakás jobboldali politikus is kint volt... és elegánsak voltak... és mosolyogtak... ajjajj!) De csitt! Ne tovább! Megígértem, hogy most csak szép dolgokról írok, így szó sem eshet politikáról, pláne nem **Eörsiről!**

Galsai Dániel